

Podcast 234 Sacramentsdag: de kracht van Eucharistie en de paradox van overvloed

"In Christus handen werd het niet alleen voldoende, maar zelfs overvloedig. En dat is de kern van de Eucharistie."

Vrienden we hebben een mooie reeks feestdagen, Hemelvaart Pinksteren Drievuldigheidszondag en dan deze zondag: Sacramentsdag. Sacrament van het lichaam en bloed van Christus. En dan volgende week nog eens gevolgd door het heilig hart van Jezus. Sacramentsdag, de evangelie vandaag. We lezen uit Lucas de broodvermenigvuldiging. En als je dat verhaal verbindt met Sacramentsdag en met Eucharistische wonderen zoals bijvoorbeeld het mirakel van Amsterdam of het bloedwonder van Boxtel, ontvouwt zich een diepere laag van betekenis.

In al deze gebeurtenissen ligt een gemeenschappelijk thema verborgen. De paradox van het gewone, het brood dat buitengewoon wordt, lichaam en bloed van Christus.

De paradox van de overvloed, de menigte wordt gevoed en het komt voort uit nederigheid, dat jongetje dat zijn vijf broden afstaat.

En de stille maar machtige aanwezigheid van het goddelijke In het dagelijks leven.

Het feest van Sacramentsdag is gewijd aan de viering van de werkelijke tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie.

Het wonderlijke idee dat God zichzelf verbergt in een stuk brood.

De hostie, hij verwacht dus geen symbool, het is realiteit. Het is niet een verwijzing naar vrede of naar Jezus, hij is het zelf, vergeet dat niet.

Wat gebeurde er destijds: de leerlingen zagen slechts vijf broden en twee vissen en zeiden, ja, maar wat moeten we daarmee voor een hele menigte? Dat is toch totaal ontoereikend? Maar we weten hoe het liep.

In Christus handen werd het niet alleen voldoende, maar zelfs overvloedig. En dat is de kern van de Eucharistie. Een klein stukje brood lijkt te weinig om God te bevatten, maar in werkelijkheid bevat het de volheid van Jezus zelf, van God zelf, van de schepper van hemel en aarde.

Hoe wonderlijk! Sacramentsdag herinnert ons eraan dat God geen God is van karigheid, maar van grenzeloze zelfgave. Net zoals... In het wonderbare maal.

Maar er is nog iets, God wil ons erbij betrekken. Als die jongen er niet was geweest, die zijn vijf broodjes had afgestaan, had het wonder dan plaatsgevonden?

Er is ook altijd iets van onze kant nodig, brood geloof, een uitnodiging. We hebben niet veel in handen. We bestaan vaak voor grote opgaven, hebben weinig in handen, maar dan, leg wat je hebt in Gods hand. En Hij zal er zijn zegen over geven. Dit is precies de vreemde logica.

Logica, maar wel vreemde logica, die het christendom, die het katholiek geloof zo radicaal maakt.

De wereld zoekt God in het spectaculaire, maar God kiest ervoor om zich te verbergen in het nederige.

Dit wonder van Lucas wat we op deze zondag lezen, de wonderbare broodvermenigvuldiging, is een verafschaduw van wat later in de Eucharistie zal gebeuren. Gewone broden worden goddelijke spijs. En daar ook die vermenigvuldiging over heel de wereld, wordt dit brood het lichaam van Christus, het vlees en bloed van Christus uitgedeeld.

Als we straks ingetogen naar voren lopen om met eerbied het sacrament te ontvangen, dan ademt dat deze geest van paradoxale krachten. De ware revoluties worden niet gevoerd met lawaai en wapens, maar met stille volharding.

In een tijdperk waarin geloof vaak wordt afgeschreven als irrelevant, Ja, juist in deze tijd, het is nog maar kort, maar nog maar enkele jaren, komen ineens op allerlei plaatsen zomaar jongeren de kerk binnen, die

Christus ontdekt hebben, die gedoopt willen worden, de communie ontvangen en opgenomen worden in de kerk van Christus.

Ze getuigen van een werkelijkheid, die niet kan worden vergeten.

Ik zie dit wonderlijke fenomeen aan met een mengeling van verwondering, met vreugde zeker ook, en ook een stevige tik tegen het moderne wereldbeeld. En we hoeven ons misschien niet al te veel te verwonderen. Jongeren hebben genoeg van de dorre woestijn van het relativisme.

Ze komen omdat ze dorst hebben, naar iets wat ook de dorst laaft. Deze wereld heeft voor hen alles te bieden Behalve betekenis en waarheid.

En als jongeren zich tot het geloof wenden... nee, dat doen ze niet uit zwakte... maar uit een radicaal verlangen naar iets stevigs. Iets dat werkelijk waar is. Iets dat groter is dan zij zelf.

Onze cultuur kent toch echt een enorme spirituele leegte. We hebben God vervangen door technologie... door comfort, zelfexpressie. En jongeren zijn de eerste die ontdekken... dat dit geen duurzame betekenis biedt. Wat is het perspectief? Ze willen niet ontsnappen aan de cultuur maar hebben ondervonden dat er niets in te vinden is wat hun hart vult.

En ze hebben genoeg van het vrijblijvende en zoeken naar uitdagingen. Het zijn enkelingen, maar ze komen wel overal opdagen. Op een of andere reden zijn het vooral de jongens, de jonge mannen in de meerderheid. Misschien omdat die hunkerende avontuur, dat blijkt van oudsher met natuur meegegeven. En het christelijk geloof, als het tenminste niet uitgehold is tot een moralistische therapie Dat is een avontuur, heel de Bijbel getuigt ervan.

Denk aan Abraham en Mozes die op avontuur gestuurd worden, zonder te weten waar het toe zal leiden en wat er gebeurt. Denk aan de apostelen die gevraagd worden Jezus te volgen, zonder te weten waar het toe zal leiden. Het is een verhaal van strijd van offer, van genade, van verrijzenis. De kerk is geen ziekenhuis voor brave zielen maar een kazerne van barmachtige strijders.

Het verzet zich tegen de wereld tegen de zonde, tegen het gemak, tegen de zinloosheid. De jongeren die zomaar ineens in onze kerken komen opdagen, die kiezen niet voor de kerkbank uit gewoonte, maar omdat ze in het geloof iets ontwaren, wat werkelijk de moeite waard is om je leven naar in te richten.

De aantrekkelijkheid van de gemakzucht wordt ingeruild voor inzet voor een zoektocht die werkelijk ergens toe leidt En in het tijdperk van overvloedige prikkels, keren jongeren zich tot het stille wonder van het doopsel.

Ze worden grootgebracht met de boodschap, nou ja, alles moet kunnen. En precies daarom willen ze denk ik horen, dat er iets is wat ook moet. Dat ze uitdaagt. Ze willen meer dan alleen maar alle deuren open houden Want dan kom je nergens. Ze willen een echte keuze maken. Ze ontdekken zo wordt met ook duidelijk dat in het doopsel alles besloten zit... waar de moderne wereld geen antwoord op heeft. Zonde en verlossing, dood en opstanding. Naam en roeping en kompas dat naar de haven leidt. Centraal in ons geloof staat het kruisoffer En daarom staan in katholieke kerken de mis, het Eucharistisch offer centraal en niet de Bijbel. Staat bij ons het altaar centraal en niet de preekstoel.

Is de Bijbel dan niet het woord van God? Zeker wel. Maar het is het woord van God op papier, terwijl de Eucharistie het woord van God in persoon in vlees en bloed is. De Bijbel is van wezenlijk belang, zeker, maar die aanbidden we niet, het sacrament wel. Laten we er dankbaar voor zijn. Laten we het met eerbied ontvangen. Het is een ongelooflijk voorrecht.

+Rob Mutsaerts

18 Juni 2025

Sacramentsdag – Hoogfeest van het heilig Sacrament van het Lichaam en Bloed van Christus

Lezingen:

Eerste lezing Gen. 14, 18-20 Hij bood brood en wijn aan | Ps. 110 (109) 1, 2, 3, 4 Gij zijt voor eeuwig priester als Melchisédek | 2e lezing 1 Kor. 11, 23-26 Telkens als gij eet en drinkt, verkondigt gij de dood des Heren | Evangelie: Lc. 9, 11b-17 Allen aten tot zij verzadigd waren.

Muziek:

"U bent hier" van Sela